

DE REGENBOOG VAN MIMIR

De ^{Evy} Danckers
regen
boog
van
Mimir

met
illustraties van ^{Marijke}
ten Cate

Ik mag en heet auteur
Breintrein vol inspiratie
Hoera voor mezelf
- Evy -

Tekst © **Evy Danckers, 2025**

Omslag en illustraties © **Marijke ten Cate, 2025**

Boekverzorging: **Leon ter Molen**

Nederlandse rechten **Lemniscaat b.v.,**

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, **2025**

ISBN **978 90 477 1811 6**

NUR **283**

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: **Wilco, Amersfoort**

Lithografie: **Pixel-It, Zutphen**

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis en in de klas en meer op **www.lemniscaat.nl**

Flapdrol okkeloen
Achtbaan vol confettivinders
Kalfjesliefjes
- Mimir -

De boerderij

‘Treurig trollensnot,’ verzin ik.

‘Jakkies!’ Paps kijkt naar me via de achteruitkijkspiegel en trekt een vies gezicht. Hij vindt scheldwoordalfabet geen leuk spel. Meestal spelen papaja en ik het als hij er niet is, maar we zitten al uren in ons busje. We zijn onderweg naar ons nieuwe huis en ik verveel me rot. Daarom vindt hij het nu wel kunnen.

‘Goeie!’ Papaja steekt enthousiast zijn duim op. ‘Na T komt **U... U... Uilenbraakbal!**’

‘Braakbal? Bwerk! Bestaat dat echt?’ Ik leg mijn handen rond mijn keel en doe alsof ik iets goors ophoest. Gelukkig ziet paps het niet.

‘Veel mensen denken dat alleen uilen braakballen produceren,’ zegt hij. ‘Maar ook reigers en ijsvogels maken ze. Braakballen zijn hoopjes onverteerbare etensresten. Als een uil bijvoorbeeld een muisje opeet, braakt hij daarna de botjes en het haar uit. Het is moeilijk –’

‘Te veel informatie!’ Ik rol met mijn ogen. Paps probeert me altijd nieuwe dingen te leren. Hij bromt iets. Papaja gooit hem lachend een kusje toe. ‘Een scheldwoord met de V,’ denk ik hardop, ‘**vleermuisvlerken!**’

Papaja bijt peinzend op zijn lip. ‘De W is voor mij... **Wrattenzijnwratten!**’

‘Waarom heb ik altijd de X?’ mopper ik. ‘Er zijn geen

woorden die beginnen met X. En zeker geen scheldwoorden.'

'Ik ken er ook geen.' Papaja denkt hard na. Hij heeft zware, dikke wenkbrauwen die elkaar soms kussen als hij hard fronst. Ik probeer al jaren om dat ook te kunnen. 'Zullen we de X maar overslaan?'

'Goed -'

'~~X~~antippe,' zegt paps trots. 'Het wordt niet veel gebruikt, maar het is een scheldwoord. Het betekent boosaardige vrouw. Xantippe was gehuwd met Socrates en -'

'Bestaat er een scheldwoord voor iemand die een spel verpest door er een taalles van te maken?' zucht ik. Papaja barst uit in lachen. Paps kijkt me verontwaardigd aan, maar zijn mondhoeken moeten hun beste best doen om niet te grijnzen. Ik maak een hartje met mijn handen en knipper overdreven met mijn ogen om het goed te maken.

'Een scheldwoord met de Y.' Papaja staart uit het raam. We rijden door een klein dorp. 'Daar is je nieuwe school!' wijst hij.

'Vandaag is het nog vakantie.' Ik probeer te klinken alsof het me niet interesseert, maar een roedel puppy's rent zenuwachtig door mijn buik. Voor ik de school goed kan bekijken, zijn we er al voorbij. Ik zie nog een paar huizen, een restaurantje en een supermarkt. Dan zijn we het dorp al uit en zijn er enkel nog bomen en velden. Ik vis een groot stuk appel uit mijn snackbakje en prop het in mijn mond. Snel eet ik het op om mijn buik te kalmeren. Ik neem nog een stukje uit het doosje.

'Open!' beveel ik. Met het fruit op mijn handpalm voeder ik paps alsof hij een pony is. Hij grinnikt en zoent mijn hand. Ik trek aan zijn snor en kriebel in zijn baard.

'Krijg ik niets?' Papaja krult zijn onderlip totdat die bijna zijn kin raakt.

‘Jij probeert me af te leiden.’ Ik zwaai mijn vinger heen en weer voor zijn gezicht. Hij hapt ernaar. Snel knijp ik zijn lippen dicht. ‘Weet je geen scheldwoord met de Y? Dan win ik.’

‘Yoghurtschimmeldeskundige!’ Papaja grijnst tevreden en opent zijn mond wijd. Ik steek er twee stukken appel in. Luid smakkend eet hij ze op. Paps fronst afkeurend. Hij vindt goede manieren erg belangrijk.

‘Zuurkool!’ roep ik voor hij kan mopperen. ‘Klaar! Niemand heeft gewonnen.’

‘Zuurkool is geen scheldwoord,’ zegt papaja.

‘Zuurkool is zo vies dat het automatisch een scheldwoord wordt.’ Ik haal mijn neus op. Papaja lacht.

‘Zijn we er eindelijk?’ zeur ik. ‘Jullie hadden beloofd dat we er zouden zijn voor scheldwoordalfabet klaar was. Er zijn hier trouwens helemaal geen huizen meer. Alleen nog koeien en velden. Volgens mij zijn we aan het einde van de wereld.’

‘Gesproken als een echt stadsmeisje.’ Papaja rolt overdreven met zijn ogen. ‘Ik ben blij dat we eens niet in een stad, maar op het platteland zullen wonen. In een echte boerderij!’ Opgetogen klapt hij in zijn handen.

‘Volgens de gps is het achter die bocht.’ Paps gaat trager rijden. ‘Hier is het! Koewegje! We zijn er.’

‘Koewegje?’ echo ik.

‘Zo heet onze nieuwe straat.’

Mijn mond valt open. ‘Dat verzin je.’

Papaja schudt zijn hoofd. Zijn ogen staan ernstig. Ik kijk naar paps. Die wijst naar een straatnaambordje. *Koewegje* staat erop.

‘D-dit kan niet, hoor,’ stamel ik. ‘Geen krul op mijn hoofd die hier wil wonen. Je moet te pas en te onpas je adres opgeven. Dan vragen ze me waar ik woon. En dan

antwoord ik *Koewegje* en dan denken ze automatisch dat ik een lolbroek ben. Of een leugenaar. Of ze lachen me uit.'

Papaja proest het uit. Paps knipoogt.

'Ik meen het. Jullie vinden het niet belangrijk wat andere mensen denken en dat is het ook niet, maar toch...'

Paps slaat voorzichtig het weggetje in. Ons busje hobbelt alle kanten op als we door een kuil rijden.

'Dit is niet eens een straat! Er liggen zelfs geen kasseien. Hoe kunnen hier huizen zijn?'

'Tada,' gebaart paps als hij een oprit oprijdt. Er staat een grote boerderij bedekt met klimop. De muren zijn wit en de deur en ramen blauw. Het is een oud gebouw. Helemaal anders dan het appartement in de stad waar we meer dan een jaar gewoond hebben.

'Wat vind je van ons nieuwe thuis?' Papaja zwaait de deur open en helpt me uit het busje.

'Gaat wel.'

'Wat mooi!' Paps kijkt bewonderend om zich heen. 'En zo rustig! Heerlijk toch?'

'Hmm,' mompelt ik. 'Hebben we geen burens? Zijn hier andere kinderen?'

'We zullen onze burens snel leren kennen.' Papaja geeft me een bemoedigend schouderklopje. 'Waarschijnlijk wonen er wel kinderen in de buurt. Voor je het weet, heb je

nieuwe vrienden. Morgen is de zomervakantie voorbij en ga je naar De Breintrein. Wat een prachtige naam voor een school!’

‘Zal wel.’ Ik heb geen zin in alweer een nieuwe school. Het wordt mijn vierde school in vijf jaar. Papaja en paps kopen elk jaar een oud gebouw. Dat knappen ze helemaal op. Als het eindelijk voelt als thuis, verkopen ze het voor veel geld. En dan verhuizen we. Elke keer weer.

‘Het wordt vast leuk.’ Papaja wroet door mijn haar. Hij is dol op mijn wilde kapsel. Koperkleurige afrokrullen, noemt hij ze. Ik vind het vervelend en trek mijn hoofd weg. Ik ben elf jaar, geen klein meisje meer.

‘Pas op voor mijn oorwarmers!’

Papaja kust mijn wang.

‘Wil je binnen gaan kijken?’ vraagt paps.

‘Heb ik al een slaapkamer?’

Met een grote zwaai haalt papaja het zeil van het busje af. Daaronder liggen onze belangrijkste spullen. De rest komt later. ‘Natuurlijk niet. Het is een rommeltje binnen. Maar tegen de avond vinden we wel een goed plekje voor je matras.’ Uit protest schop ik een steentje weg met mijn voet.

Papaja ziet mijn teleurstelling en verandert snel van onderwerp. ‘Wil je iets spannends horen? Deze boerderij

was van een vrouw die Minerva heette. In het dorp zeggen ze dat ze een heks was.'

'Een heks?' Mijn ogen worden zo groot als satelliet-schotels.

'Yep. Uiteraard zijn dat maar roddels. Minerva was vast lief en heel gewoon. Ze stierf een paar maanden geleden. De makelaar zei dat ze niet veel contact met andere mensen had. Ze was altijd bezig in de moestuin en met haar dieren.'

'Dieren? Welke dieren?' Voor het eerst sinds we hier zijn, voel ik een sprankje hoop.

'Kippen en konijnen. Die zijn hier nog steeds. Een buurman zorgt voor ze. Ze zitten achteraan in de tuin en...'

Papaja zegt nog meer, maar dat hoor ik niet. Ik wil de dieren zien! Zo snel als ik kan, ren ik door de tuin. Die is groot en verwilderd. Het gazon moet dringend gemaaid worden en de moestuin is helemaal overgroeid. Achteraan is een schuurtje met een groot kippenhok ernaast. Ik stop abrupt als ik bijna bij het schuurtje ben, want ik hoor een stem.

'Hallo?' roep ik. 'Is daar iemand?'

Firmin

Joe,' zegt een man die net naar buiten komt. Hij draagt een vuile blauwe spijkerbroek en een versleten t-shirt. Zijn gezicht is grauw. 'Wie ben jij?' Hij laat een mond vol vieze gele tanden zien. Ik gruwel als ik besef dat dat zijn manier is om te glimlachen.

'Eh...' Ik mag niet praten met vreemden en deze meeneer is griezelig. 'Wie bent u?' vraag ik daarom.

'Firmin. Ik zorg voor de beesten sinds Minerva dood is. Ik woon hiernaast.' Hij maakt een vaag gebaar met zijn hand. Papaja zei dat een buurman op de dieren let, dus mag ik vast met hem praten.

'Ik heet Mimir Djehouty.' Netjes steek ik mijn hand uit. Firmin bekijkt me van top tot teen voordat hij mijn hand grijpt en hem schudt. Zijn vingers voelen knokig en harig. Snel trek ik mijn hand weg en steek hem achter mijn rug.

'Rare naam...' Hij praat een beetje met dubbele tong. 'Jij bent het vreemdste meisje dat ik ooit gezien heb.'

Ik frons en bekijk mezelf. Vanochtend besloot ik om twee verschillende schoenen aan te trekken, een rode en een oranje sneaker. Mijn legging heeft alle kleuren van de regenboog. Erop draag ik een zwart, kort rokje dat ik zelf heb gemaakt van tule. Op mijn oranje t-shirt staat in roze letters I HATE PINK.

‘Dank u,’ zeg ik beleefd, hoewel ik hem erg onbeleefd vind. Misschien moet ik teruggaan naar de boerderij en papaja halen. Wat als Firmin me ontvoert of zo?

‘Ben jij de geadopteerde dochter van die twee homo’s die de boerderij gekocht hebben?’ wil Firmin weten.

‘J-ja.’ Ik ben verrast dat hij weet wie ik ben en beledigd over de manier waarop hij over ons praat. Onbeschaamd kijk ik hem vuil aan. Zonder iets te zeggen staart hij terug. Zijn adem stinkt naar bier en hij lijkt een beetje op een monster. Ik probeer dapper te zijn, maar mijn hart klopt snel en ik ben klaar om te vluchten.

‘Dat verklaart veel... Blij dat jullie er zijn. Dan hoef ik de beesten niet meer te voeren. Dat is jouw taak vanaf nu. Het graan voor de kippen en de brokjes voor de konijnen liggen in het schuurtje. Het geld voor voer is op. Ik ga ervandoor. Succes ermee!’

‘Wat? Stop!’ Ik wil dat Firmin weggaat, maar hij kan niet verwachten dat ik voor de dieren zorg. Ik ben een kind. En ik heb meer informatie nodig. ‘Hoe vaak moet ik ze voeren? Hoe moet ik ze verzorgen? Ik heb nog nooit huisdieren gehad.’

‘Huisdieren?’ Firmin laat opnieuw zijn gammele gebit zien. Ik beslis dat ik vanaf nu nooit meer zal doen alsof ik mijn tanden gepoetst heb. ‘Kippen en konijnen zijn geen huisdieren. Je geeft ze af en toe eten en water en verder niets. Minerva liet informatie achter over de beesten, maar die heb ik nooit gelezen. Het ligt hier ergens.’ Voor ik nog iets kan vragen, draait hij zich om en waggelt weg.

‘**Stomme stoethaspel!**’ mopper ik. Ik ben opgelucht dat hij weg is, maar ook boos omdat hij niet meer uitleg heeft gegeven. Moet ik papaja vertellen wat er net gebeurd is en hem om hulp vragen? Ik ga terug richting de boerderij en zie mijn vaders het busje uitladen. Ze hebben waarschijnlijk geen tijd voor me. Gefrustreerd druk ik mijn oorwarmers steviger op mijn hoofd en ga terug de tuin in.

Huisdieren

Ik open het poortje van de kippenren en stap naar binnen.

‘Kukelehahaha!’ kraait een bontgekleurde haan. Hij is heel mooi, maar ook best groot. Fladderend rent hij naar me toe.

‘Blijf daar!’ Gillend vlucht ik naar het poortje van de kippenren en klap het achter me dicht. Mijn knieën knikken en voelen alsof ze gemaakt zijn van pudding. Ik adem een paar keer diep in en uit. De haan is gestopt met rennen en pikt aan een grasspriet. Nu ik veilig aan de andere kant van de omheining sta, bekijk ik hem aandachtig. Hij kraait opnieuw. Het klinkt echt alsof hij lacht. Als een mens, niet als een haan. Ik lach mee. Een andere haan kraait terug. Hij heeft heel lange poten en is zwart met wit, maar minder eng. Speurend loop ik rond de kippenren. Ik zie een enorme bruine kip die zachtjes kakelt en een andere die haar heeft in plaats van pluimen. Ik spring op als popcorn in een hete pan als ik iets hoor ritselen in de bossjes. Misschien is het een kip, maar het zou ook een slang of een monster kunnen zijn. Ik wil niet worstelen met een anaconda of strijden met een draak, dus ik druip af.

‘Ik kom een ander keertje wel terug met papaja,’ besluit ik terwijl ik naar het schuurtje loop.

Als ik de deur opendoe, kokhals ik. Zo erg stinkt het. Het schuurtje is donker, muf en eng. Ik knok nog liever met een haan dan dat ik hier naar binnen ga. Waarom zijn we naar deze plek verhuisd? De stad was fantastisch. Ik overweeg om terug te gaan naar de boerderij, maar ik wil ook de konijnen zien. Ik loop rond het schuurtje en open alle luiken. Ik tuur door de ramen, maar die zijn zo vuil dat ik niets kan zien. Nu de zon naar binnen schijnt, is het schuurtje minder griezelig. Ik knijp mijn neus dicht en ga naar binnen. De stank is ondraaglijk, dus ik gooi de ramen wijd open. Ze zijn bedekt met spinnenwebben, maar dat vind ik niet erg. Ik ben niet bang voor kleine beestjes. Ik woon al mijn hele leven in oude panden waar het wemelt van de spinnen en insecten.

Nu ik kan ademen en het licht is, kijk ik nieuwsgierig rond. Het schuurtje staat vol rommel. Een kruiwagen,

spullen om in de moestuin te werken en een groot hok met konijnen. Drie paar ogen kijken me droevig aan. Ze zitten boven op een berg keutels. Er ligt geen sprietje stro in het hok. Hun eten ligt op een hoop stront. Een vuil bakje is gevuld met vies water. Hoe kan iemand levende wezens zo verwaarlozen? Ik wist dat Firmin een stoethaspel was!

‘Dit is vreselijk!’ Verontwaardigd open ik het hok. Heel voorzichtig til ik het eerste konijn eruit. Het is klein en zwart en lijkt op een knuffel. Zijn vacht hangt vol uitwerpselen, maar toch is hij schattig. ‘Hoi pipeloi,’ kir ik. ‘Wat ben jij mooi! Je hoeft niet bang te zijn. Vanaf nu zorg ik voor je. Ik zal je helemaal schoonmaken. Goed? Maar eerst moet je uit dit smerige hok. Waar kan ik je neerzetten? In het kippenhok? Kan je daaruit ontsnappen? Of vechten konijnen met kippen? De hanen zijn griezelig. Misschien vallen ze je wel aan...’ Vertwijfeld kijk ik rond. Ik beslis om het konijn los te laten in het schuurtje. Er staan veel spullen, maar het lijkt veilig. Rustig zet ik het konijntje op de grond. Met een paar sprongen verdwijnt het onder de kruiwagen. ‘Arm schaap,’ fluister ik. ‘Ik bedoel... Arm konijntje!’

Een groot konijn steekt zijn neus uit het hok en snuffelt rond. ‘Een blauw konijn! Hoe kan dat? Ik wist niet dat blauwe konijnen bestaan. Je bent megagroot. En zo dik! Ik bedoel... Je bent niet dik... Ik wil je niet beledigen. Je bent... eh... stevig gebouwd. Imposant, zal ik het noemen. En even groot als een kat, misschien wel groter. Beloof je me niet te bijten als ik je optil?’ Aarzelend steek ik mijn hand uit. Het konijn snuffelt aan mijn vingers. Dat kriebelt. ‘Jij bent lief.’ Met een brede glimlach til ik het op en zet het op de grond. Het blijft naast me zitten en is helemaal niet bang.

Achteraan in het hok ligt het grootste, dikste konijn dat ik ooit gezien heb. Zijn vacht is oranje. Het ligt lang uitgestrekt met zijn ogen dicht. 'Kom eens hier,' zeg ik met mijn liefste stem. 'Dan haal ik jou ook uit deze vieze kooi.' Ik steek mijn hand in het hok en maak lokkende geluidjes, maar het konijn komt niet. Ik probeer het een paar keer en geef dan op. 'Blijf maar liggen. Eens kijken hoe ik jullie huisje kan opknappen.'